

O důležitosti praxe

ZENOVÝ MISTR WU BONG

Nedávno jsem listoval knihou jednoho duchovního učitele. Zdálo se, že jeho hlavním argumentem je, že všechna náboženská učení a praxe jsou zcela nepodstatné, protože každé z nich už „to“ má.

To je téměř jako zenové učení, až na to, že takovéto porozumění samo o sobě nikomu nepomůže. Je velmi důležité převést toto porozumění do života. A k tomu je třeba praktikovat. Naše praxe sama o sobě není ničím zvláštním – znamená jen udržovat jasnou mysl a pomáhat ostatním.

Způsobů jak praktikovat existuje mnoho, ale praxe se sanghou – společná akce – je tím nejsilnějším. Nutí nás postavit se čelem své vlastní omezenosti, což nám pak pomáhá tuto omezenost překonávat. V Sútře srdce se říká: „Bódhisattva závisí na pradžňá parámitě, mysl není překážkou, bez překážek není strachu.“

Toto „není strachu“ je naším lidským dědictvím. Jestli se vám líbí, zahodte všechno myšlení, zahodte všechno líbí a nelíbí, zahodte i to nejhlubší porozumění.

Jaký je potom správný úkol v tomto okamžiku?

– Přeložil Jiří Lněnička

This article copyright © 2010 Kwan Um School of Zen